

ДО ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ ПІД ЧАС АЛЬТЕРНАТИВНОГО ВИРІШЕННЯ СПОРІВ

ON THE USE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION

Бут І.О., к.ю.н., доцент,
доцент кафедри цивільного процесу

Національний університет «Одеська юридична академія»

Ця стаття розглядає використання штучного інтелекту (ШІ) в контексті альтернативного вирішення спорів (АВС). Альтернативне вирішення спорів в іноземній практиці є широко застосовуваним підходом для вирішення розбіжностей та конфліктів без залучення судових інстанцій, на необхідності імплементації таких позасудових способів в Україні неодноразово наголошувалося в ході численних судових реформ. ШІ, як сучасна технологія, може мати значний вплив на ефективність та точність процесів АВС.

У статті зроблено акцент на важливості збалансованого підходу до використання ШІ, забезпечуючи високий рівень захисту прав та інтересів учасників АВС. Зазначається, що при належній імплементації та постійному нагляді за процесами, ШІ може сприяти більш швидкому, доступному та справедливому вирішенню спорів у різних сферах, особливо там, де застосовуються технології онлайн-вирішення спорів, де великий масив електронних доказів чи предметом спору є об'єкти цифрового світу.

Відзначено два основні способи, якими технологія ШІ наразі використовується під час вирішення спорів: у якості допоміжного інструменту (ШІ асистує людині: шляхом пошуку релевантної практики, шляхом аналізу та узагальнення статистичних даних шляхом складання плану переговорів чи написання короткого резюме за результатами чергового раунду переговорів тощо) та у якості повної заміни відповідного суб'єкта (судді, арбітра, медіатора, фасилітатора тощо).

Висновки статті надають огляд сучасного стану використання ШІ в способах альтернативного вирішення спорів, а також вказують на перспективи подальшого розвитку цього напрямку. Здебільшого, стаття ставить за мету сприяти поглибленому дослідженню та обговоренню ролі ШІ в удосконаленні АВС для забезпечення ефективності та справедливості процесу вирішення спорів у сучасному суспільстві.

Ключові слова: альтернативне вирішення спорів, онлайн вирішення спорів, штучний інтелект.

This article examines the use of artificial intelligence (AI) in the context of alternative dispute resolution (ADR). Alternative dispute resolution in foreign practice is a widely used approach to resolve disagreements and conflicts without the involvement of judicial authorities, and the need to implement such out-of-court methods in Ukraine has been repeatedly emphasized in the course of numerous judicial reforms. AI, as a modern technology, can have a significant impact on the efficiency and accuracy of ADR processes.

The article emphasizes the importance of a balanced approach to the use of AI, ensuring a high level of protection of the rights and interests of the participants of the ADR. It is noted that with proper implementation and constant supervision of the processes, AI can contribute to faster, more accessible and fairer dispute resolution in various areas, especially where online dispute resolution technologies are used, where a large amount of electronic evidence or the subject of the dispute is objects of the digital world.

The author notes two main ways in which AI technology is currently used in dispute resolution: as an auxiliary tool (AI assists humans: by searching for relevant practice, by analyzing and summarizing statistical data, by drawing up a negotiation plan or writing a brief summary of the results of the next round of negotiations, etc.) and as a complete replacement of the relevant subject (judge, arbitrator, mediator, facilitator, etc.).

The conclusions of the article provide an overview of the current state of AI in alternative dispute resolution and indicate the prospects for further development of this area. The article aims to promote in-depth research and discussion of the role of AI in improving ADR to ensure the efficiency and fairness of the dispute resolution process in modern society.

Key words: alternative dispute resolution, online dispute resolution, artificial intelligence.

Постановка проблеми. Вирішення приватно-правових спорів в порядку цивільного чи господарського судочинства тривалий час залишається основним способом вирішення спорів. Однак, враховуючи кількість і характеристики нових спорів, які виникають переважно через діджиталізацію правовідносин (електронні договори, захист честі та гідності в мережі інтернет, використання цифрового контенту), суди не встигають за динамікою відносин, особливо коли електронні докази можуть бути швидко змінені чи видалені. Натомість онлайн-вирішення спорів (ODR) надає набір технологічних інструментів і методів, які спрямовані на полегшення вирішення конфліктів, що здебільшого виникають у цифровій сфері.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанням використання штучного інтелекту (далі – ШІ) у правовій сфері приділяється все більше уваги у наукових дослідженнях. Здебільшого науковців цікавлять саме можливості ШІ у сфері судового розгляду: П. А. Прохоров визначає основні форми використання ШІ в ході винесення рішення у цивільній справі [1, с. 104–110]. Схожого підходу дотримується і Т. А. Цувіна, яка відводить штучному інтелекту допоміжну роль у процесі винесення рішення [2, с. 75]. Однак такі дослідження, хоч і дотичні до проблематики даної статті, все ж не враховують специфіки альтернативного вирішення спорів. Однак іноземна юридична література вже тривалий час розробляє доктринальні підходи щодо можливостей використання ШІ у процедурах альтер-

нативного вирішення спорів (ADR). Серед авторів можна відзначити сучасні напрацювання згаданих у цій роботі авторів: А. Лоддера і Дж. Желєзнікова, Д. Томпсона, Зичун Сю, А. Хіба, хоча тематика використання ШІ в альтернативному вирішенні спорів почала розроблятися з середини 90-х років минулого століття [3; 4].

Мета статті. Метою статті є визначення переваг та недоліків використання ШІ в процесі альтернативного вирішення спорів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Традиційно перспективу застосування ШІ в альтернативному вирішенні спорів пов'язують із онлайн-вирішенням спорів (далі – ODR), яке на думку Н. Ю. Голубєвої не є новою за суттю процедурою, а лише зміненою формою традиційного ADR [5, с. 5]. Однак на думку деяких дослідників ніщо не перешкоджає ODR бути компонентом традиційного судового провадження, особливо в майбутньому, коли відповідні технології та методи будуть більш повно розроблені [6]. Такий підхід може здатися занадто широким, оскільки сфера судочинства завжди традиційно вважалася монополією держави, а відтак і цифровізація судочинства здійснювалося державою: впровадження елементів електронного судочинства завжди санкціонується, зокрема і процесуальним законодавством. В той же час, на даному етапі держави починають створювати сприятливе середовище для онлайн-вирішення спорів як шляхом офіційного визнання результатів ODR, так і шля-

хом делегування права розглядати певні категорії спорів тільки на онлайн-платформах: у Європейському Союзі запроваджено Регламент ЄС № 524/2013 щодо створення європейської платформи онлайн-вирішення спорів, який передбачає сприяння державам-членам ЄС у створенні прозорої та ефективної системи альтернативного вирішення спорів між споживачами та онлайн-продавцями [7].

Іншим прикладом є нідерландська платформа *Rechtwijzer* (у перекладі «Дорожня карта до справедливості»), створена для розлучення пар, яка на платній основі дозволяла вирішити основні питання подружжя, що пов'язані із розлученням: система запитує у кожного з подружжя особисту інформацію (вік, освіта, дохід, а також їхні пріоритети в суперечці, наприклад, чи хочуть вони, щоб діти жили лише з одним із батьків тощо).

Платформа використовувала алгоритми для пошуку точок згоди, а потім пропонувала подружжю певне рішення. Основою врегулювання спору стали інтегративні переговори, зосереджені на інтересах не тільки подружжя, а й дітей. У ситуації, коли рішення, запропоновані системою *Rechtwijzer*, не було узгоджене подружжям, учасникам спору пропонується звернутися до посередника (цей крок коштує додатково 360 євро) або до арбітра, який внесе обов'язкове рішення. Початковою метою розробників *Rechtwijzer* було самофінансування системи, головним чином за рахунок внесків користувачів однак, цього не сталося, а напрацьований функціонал щодо розлучення було перенесено на портал *Uitlekaar.nl*.

Наступним прикладом комплексного впровадження ODR та їх злиття із судовою системою є Трибунал з вирішення цивільних справ Британської Колумбії (Канада), який на першому етапі зосереджений на наданні порад (система діагностує спір і надає юридичну інформацію та інструменти, такі як індивідуальні шаблони листів). Якщо початкові консультації на сайті не призвели до бажаного результату, заявник, запросивши іншу сторону увійти на сайт Трибуналу для вирішення спорів у цивільних справах для переговорів, де учасники суперечки можуть спробувати без сторонньої допомоги вирішити суперечку. Якщо і переговори не виявилися успішними, можна залучити посередника, щоб допомогти вирішити конфлікт. І тільки після того, як переговори і посередництво не призвели до врегулювання спору, незалежний член вносить рішення щодо справи [8].

Оскільки сутнісною ознакою ODR є використання технологій, постає питання, наскільки ці технології мають бути проривними, тобто не просто полегшувати користувацький досвід сторін певної процедури ODR (наприклад, забезпечення дистанційності процедури за допомогою програм відеоконференцз'язку чи обміну електронними документами), а й підвищувати ефективність процедури, зокрема і шляхом застосування штучного інтелекту, створювати якісно нове віртуальне середовище, яке дозволяє отримувати переваги над звичними способами ADR у сучасному світі.

А. Лоддер і Дж. Железніков розуміють середовище ODR як віртуальний простір, у якому учасники спору можуть отримати доступ до широкого спектру інструментів вирішення суперечок. Запропонована ними модель базується на наступній послідовності:

- 1) інструмент ODR має забезпечувати зворотній зв'язок щодо ймовірних результатів вирішення спору, якщо переговори зазнають невдачі;
- 2) інструмент ODR повинен спробувати вирішити будь-які існуючі конфлікти, використовуючи методи аргументації або діалогу;
- 3) для тих питань, які не були вирішені на попередньому етапі, інструмент ODR повинен використовувати методи аналізу рішень і стратегію компенсації/компромісу, щоб полегшити вирішення спору;
- 4) якщо результат третього етапу неприйнятний для сторін, інструмент ODR має дозволити сторонам повернутися

до другого етапу та знову повторити процедуру, доки спір не буде вирішено або не виникне безвихідна ситуація [9].

Можливість повертатися до попередніх етапів може на перший погляд здатися неефективним кроком, який лише затягує процес, однак мета цього полягає у тому, щоб максимально звужити обсяг питань, компроміс з яких неможливий. Таким чином, за результатом ODR сторони отримують вирішення спору щодо широкого кола питань, а невирішені питання можуть бути передані на розгляд суду чи врегульовані за допомогою іншого способу ADR.

Дискусію щодо використання штучного інтелекту в ADR, зокрема і в ODR, можна порівняти і з дискусією щодо використання штучного інтелекту під час судового розгляду справ. Однак, якщо ми кажемо про арбітраж чи третейський розгляд, аргументи за чи проти впровадження ШІ можуть бути майже ідентичні (оскільки квазісудові розгляди і за свою стабільністю, і за процедурою, і за формалізацією результатів у формі третейського (арбітражного) рішення слідує за процесуальною формою судочинства), то з іншими способами ABC ідентичні переваги та недоліки можуть бути оцінені протилежно.

Як зазначає Д. Томпсон, кінцевою перевагою штучного інтелекту в ODR буде створення систем високої підтримки, які усунуть «вузькі місця» в судовій системі та замінять бюрократичну тяганину ефективним процесом. Це означає, що такі системи нададуть пересічній людині досвід, направляючи її до задовільного результату на основі обставин її справи чи спору. Іншими словами, штучний інтелект в ODR розширить доступ до правової допомоги [10].

Загалом, існує два основні способи, якими технологія штучного інтелекту зараз використовується під час вирішення спорів: у якості допоміжного інструменту та у якості повної заміни відповідного суб'єкта (судді, арбітра, медіатора, фасилітатора тощо). У першому випадку ШІ асистує людині: шляхом пошуку релевантної практики, шляхом аналізу та узагальнення статистичних даних шляхом складання плану переговорів чи написання короткого резюме за результатами чергового раунду переговорів тощо. Розробка способів ADR, які повністю засновані на штучному інтелекті наразі триває.

Переваги альтернативного врегулювання спорів за допомогою ШІ є очевидними: це віртуалізація процедур вирішення спорів, можливість проведення їх у асинхронному порядку. Зазвичай, вказується і на здешевшення процедур ADR, адже вони не вимагатимуть участі людини, однак розробка якісної системи, що відповідає не тільки стандартам певного способу ADR, а й стандартам цифрової безпеки, за відсутності масового попиту на такий спосіб вирішення спорів, може навпаки сприяти здорожчання процедури: як було продемонстровано вище, норвезька ініціатива *Rechtwijzer* не пройшла випробування на самокупність системи і припинила функціонування.

Низку переваг використання ШІ можна одночасно віднести і до недоліків: стверджувана об'єктивність та безсторонність алгоритму (адже очевидно, що ШІ не може мати зацікавленості у справі чи якоїсь «власної» точки зору щодо спору) є ключовим принципом багатьох способів ADR, однак оскільки ШІ є продуктом діяльності людини, він може перейняти суб'єктивні судження його розробників (зокрема, щодо встановлення коефіцієнтів важливості відповіді на конкретні питання для кінцевого вирішення спорів) чи емпіричних даних, на яких заснована машинне навчання (алгоритму може бути надана обмежена вибірка, яка неповно відображатиме усталену практику, на підставі чого будуть викривлені вихідні дані, із якими алгоритм порівнюватиме справу, що розглядається). Наприклад, якщо вирішуючи питання про встановлення графіку побачення із дитиною, алгоритм враховує з найбільшим коефіцієнтом розмір доходів батьків, то результат завжди буде зводитися до того, що у кожному

із спорів найбільш забезпечений із батьків отримає додаткову перевагу у тривалості побачень з дитиною, хоча це не відповідатиме потребам дитини щодо наявних встановлених соціальних зв'язків, вимогам, пов'язаними із станом здоров'я, навчанням чи будь-якими іншими не менш важливими факторами.

Однак можна відзначити недоліки застосування штучного інтелекту в ADR, принаймні на сучасному етапі розвитку:

1) в юрисдикційних способах ADR, таких як арбітраж, третейський розгляд, а також в похідних від них моделях ODR, штучний інтелект може бути найбільш ефективно використаний, адже в багатьох випадках мова може йти про шаблонні справи, в яких можна розробити покроковий алгоритм. Однак в складних справах, у яких юридичний спір стосується правотлумачення, застосування абстрактних концепцій та доктрин, штучний інтелект може допустити значущі помилки у вирішенні спору. Такі проблеми вже виявляються у судовій та адвокатській діяльності і неминуче будуть віднайдені і у сфері ADR.

Наприклад, юридична фірма «SG Murphy Solicitors» перевірила правильність використання сімейного законодавства у чат-ботах ChatGPT і Google Bard, запитавши обидва чат-боти скласти угоду про роздільне проживання подружжя та заяву про розірвання шлюбу. ChatGPT надав недостатньо деталей у 50 відсотках своїх відповідей, Google Bard надав недостатньо деталей у 70 відсотках відповідей, а у 20% випадків чат-боти генерували фактично неправильні відповіді [11].

2) використання ШІ для врегулювання когнітивних конфліктів ще більш ускладнено, оскільки такі справи нерідко позбавлені логічної компоненти, а засновані на емоціях, внутрішніх переживаннях, які зазвичай недосяжні для розуміння штучним інтелектом. «Усі ці знання походять із тривалого соціального життя суддів та досвіду судових рішень, тоді як штучному інтелекту, заснованому на одній справі чи базі даних законів, часто важко освоїти такі комплексні, практичні знання, які потребують передачі елементів та асоціацій» [12];

3) прогностична функція ШІ щодо вирішуваного питання може бути заснована на вхідних даних, які є нерелевантними. Наприклад, американська система Correctional Offender Management Profiling for Alternative Sanctions (COMPAS), яка використовувалася судами США для оцінки ймовірності рецидиву серед злочинців, була викрита на хибних висновках. Група дослідників виявила, що темношкірі підсудні майже вдвічі частіше будуть позначені як група підвищеного ризику, але фактично не вчинять повторного злочину, тоді як щодо осіб світлошкірих осіб COMPAS робить протилежну помилку: вони набагато частіше, ніж темношкірі, будуть віднесені до групи з меншим ризиком, але в результаті ймовірніше скоять новий злочин [13]. Алгоритми машинного навчання часто працюють за циклом зворотного зв'язку: якщо їх постійно не перенавчати, вони «схиляються» до передбачуваної правильності своїх початкових визначень, віддаляючись як від реальності, так і від справедливості [14]. І хоча результати дослідження були піддані критиці, зокрема, через недосконалу методику перевірки [15], можна вказати, що наявність такої дискусії щодо прийняття рішень, які суттєво впливають на права людини, не може бути прийнятною, адже це ставить під сумнів легітимність рішень, їх сприйняття суспільством та авторитетність органу (чи онлайн-платформи), що покладається на такі системи прийняття рішень;

4) незрозумілість алгоритмів, закладених в основу функціонування штучного інтелекту. Як було вказано у попередньому пункті, для кінцевого результату важлива інформація, що закладається для обробки штучним інте-

лектом, її достовірність, релевантність та повнота. Однак не менш важливими є і алгоритми роботи з доступною для ШІ інформацією. На це неодноразово зверталася увага і міжнародними організаціями, які надають рекомендації щодо засад запровадження штучного інтелекту у різні сфери життя. Так, Рекомендацією зі штучного інтелекту Ради Організації економічного співробітництва та розвитку вказано, що розробники ШІ повинні взяти на себе зобов'язання щодо прозорості та відповідального розкриття інформації щодо систем ШІ, вони повинні надавати значущу інформацію, яка відповідає контексту, сприяти загальному розумінню систем ШІ, щоб зацікавлені сторони були обізнані про їхню взаємодію з системами ШІ. І що не менш важливо, користувачам ШІ має бути надано можливість оскаржити результат на основі простої та легкої для розуміння інформації про фактори та логіку, яка слугувала основою для прогнозу, рекомендації чи рішення [16]. Аналогічні підходи щодо застосування ШІ в ODR можуть бути запозичені із Європейської етичної хартії Європейської комісії з питань ефективності правосуддя (CEPEJ) Ради Європи щодо використання штучного інтелекту у судових системах та їхньому середовищі. Зокрема, такий принцип як «під контролем користувача» наголошує на поінформованості учасників простою та зрозумілою мовою про обробку даних штучним інтелектом, мету та алгоритми обробки. При цьому автономність користувача має бути збільшена, а не обмежена за допомогою інструментів штучного інтелекту [17]. Звісно, що сфера судового розгляду та альтернативного вирішення спорів суттєво різняться між собою як за підходами, так і за наслідками (зазвичай саме судовий розгляд стає для сторін остаточним, а тому до рішення суду висувається більш високі вимоги), однак і в разі вирішення справи онлайн-арбітражем сторона отримує остаточне рішення, тому держава має сприяти усталенню ідентичних підходів.

В той же час, у примирних способах ADR ступінь регламентації використання штучного інтелекту може бути нижчим: наприклад, у переговорах, які забезпечуються засобами штучного інтелекту, остаточне рішення залишається за сторонами, вони можуть його скорегувати, відмовитись від пропонуваних варіантів чи звернутися до іншого способу ADR.

Висновки. Дискусію щодо використання штучного інтелекту в ADR, зокрема і в ODR, можна порівняти і з дискусією щодо використання штучного інтелекту під час судового розгляду справ. Однак, якщо ми кажемо про арбітраж чи третейський розгляд, аргументи за чи проти впровадження ШІ можуть бути майже ідентичні (оскільки квазісудові розгляди і за свою стабільністю, і за процедурою, і за формалізацією результатів у формі третейського (арбітражного) рішення слідує за процесуальною формою судочинства), то з іншими способами АВС ідентичні переваги та недоліки можуть бути оцінені протилежно.

Переваги альтернативного врегулювання спорів за допомогою ШІ є очевидними: це віртуалізація процедур вирішення спорів, можливість проведення їх у асинхронному порядку. До недоліків (ризиків) застосування ШІ у сфері ADR на сучасному етапі розвитку можна віднести: 1) в складних справах, у яких юридичний спір стосується правотлумачення, застосування абстрактних концепцій та доктрин, штучний інтелект може допустити значущі помилки у вирішенні спору; 2) складнощі у врегулюванні когнітивних конфліктів; 3) хибність висновків, що зроблені на хибних вихідних даних; 4) незрозумілість алгоритмів, закладених в основу функціонування штучного інтелекту, що може мати наслідком невизнання рішення, винесеного ШІ як справедливого чи легітимного як сторонами, так і суспільством в цілому, що зробить використання способів ADR із застосуванням ШІ непривабливим для користувачів послуг альтернативного вирішення спорів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Прохоров П. А. Порядок ухвалення судових рішень у цивільному процесі України : Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису. Дисертація на здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 – Право. Національний університет «Одеська юридична академія», Одеса, 2021. 234 с.
2. Цувіна Т. А. Онлайн вирішення спорів у контексті міжнародного стандарту доступності правосуддя: міжнародний досвід. *Проблеми законності*. 2020. Вип. 149. С. 62–79. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pz_2020_149_7.
3. David Allen Larson. Artificial Intelligence: Robots, Avatars, and the Demise of the Human Mediator. *Ohio State Journal on Dispute Resolution*. 2010. 105.
4. Sycara K. Machine learning for intelligent support of conflict resolution. *Decis Support Syst*. 1993. 10(2):121–136.
5. Голубева Н. Ю. Онлайн вирішення спорів (ODR): переваги та недоліки. *Альтернативні способи вирішення цивільних спорів : матеріали круглого столу (Одеса, 29 березня 2021 р.)* [Електронне видання] / за заг. ред. д.ю.н., професора Н. Ю. Голубевої ; НУ «Одеська юридична академія». Одеса : Фенікс, 2021. С. 5–9.
6. Hibah Alessa. The role of Artificial Intelligence in Online Dispute Resolution: A brief and critical overview. *Information & Communications Technology Law*. 2022. Volume 31, Issue 3. P. 319–342. URL: <https://doi.org/10.1080/13600834.2022.2088060>.
7. Directive 2013/11/EU of the European Parliament and of the Council of 21 May 2013 on alternative dispute resolution for consumer disputes and amending Regulation (EC) No 2006/2004 and Directive 2009/22/EC. URL: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2013:165:0063:0079:EN:P DF>.
8. Salter Sh. Online Dispute Resolution and Justice System Integration: British Columbia's Civil Resolution Tribunal. *Windsor Yearbook of Access to Justice*. 2017. 34 (1). P. 112–129.
9. Lodder A., Zeleznikow J. Developing an online dispute resolution environment: Dialogue tools and negotiation support systems in a three-step model. *Harvard Negotiation Law Review*. 2005. 10:287.
10. Thompson D. Creating New Pathways to Justice Using Simple Artificial Intelligence and Online Dispute Resolution. *International Journal of Online Dispute Resolution*. 2015. 1, 53.
11. Бут І.О. ШІ-чат-боти неправильно розуміють законодавство. *Я і Закон*. 2023. URL: <https://yaizakon.com.ua/shi-chat-boti-nepravilno-rozumiyut-zakonodavstvo>.
12. Zichun Xu. Human Judges in the Era of Artificial Intelligence: Challenges and Opportunities. *Applied Artificial Intelligence. An International Journal*. 2022. Volume 36, Issue 1. URL: <https://doi.org/10.1080/08839514.2021.2013652>.
13. Angwin Julia; Larson Jeff. Machine Bias. *ProPublica*. URL: <https://www.propublica.org/article/machine-bias-risk-assessments-in-criminal-sentencing>.
14. Israni E. When an Algorithm Helps Send You to Prison (Opinion). *The New York Times*. 2017-10-26. URL: <https://www.nytimes.com/2017/10/26/opinion/algorithm-compass-sentencing-bias.html>.
15. Flores A., Lowenkamp Ch., Bechtel K. False Positives, False Negatives, and False Analyses. Community Resources for Justice. URL: http://www.crj.org/assets/2017/07/9_Machine_bias_rejoinder.pdf.
16. Recommendation of the Council on Artificial Intelligence C(2019)34 C/MIN(2019)3/FINAL : Organisation for Economic Co-operation and Development. URL: <https://legalinstruments.oecd.org/en/instruments/oecd-legal-0449>.
17. European Ethical Charter on the Use of Artificial Intelligence in Judicial Systems and their environment : Adopted at the 31st plenary meeting of the CEPEJ (Strasbourg, 3–4 December 2018). URL: <https://rm.coe.int/ethical-charter-en-for-publication-4-december-2018/16808f699c>.